

זה הדדדד

زوهددرد ZO HADEREKH
גליון 21, 1 ביוני 2011

השלום אפשרי ובטוח בגבולות 67

התשובה ל"נצח הכיבוש" של נתניהו – הפגנת ה-4 ביוני בתל-אביב.

הנשיא אובאמה לתת ביטוי לקו האמריקאי המוכר של גיבוי כל-צדדי למסד הישראלי הוא אימץ בפועל את הסרבנות הישראלית כלפי פירוק ההתנחלויות וחלוקת ירושלים וכלפי הכרה הצפויה של עצרת האו"ם במדינה פלסטינית עצמאית בקווי 67. וכך התנפצו להן באחת הן האשליה, שהממשל של ארה"ב יכפה הסדר מדיני על ישראל, והן האשליה, שנתניהו מוכן לעשות צעד בכיוון של הסדר שלום יציב.

הלשכה הפוליטית של מק"י מדגישה, כי נתניהו מחריף את איומיו גם על המרחב הדמוקרטי בישראל. בנאומו בכנסת (23.5) הכריז נתניהו, כי הבעיה על סדר היום אינה קיום פלסטין, אלא קיום ישראל. "אנחנו נלחמים על חיינו" – הכריז. העמדת הבעיה המדינית על הראש נועדה לא רק לשלול את כינון פלסטין העצמאית בצד ישראל, אלא גם לעשות דמוניזציה לכל מי שתומך בכינון מדינה פלסטינית בקווי יוני 67, בהצגתו כמי שכאילו מפקיר את חייהם של אזרחי ישראל. זו הסתה גלויה, המכשירה את הקרקע להחרפת הרדיפה נגד כוחות השלום בישראל.

אך כוחות השלום, בניגוד לנתניהו, אינם הוזים הם מעוררים מהתמיכה הבינלאומית המתרחבת במאמץ הפלסטיני החשוב להשיג הכרה בינלאומית במדינה פלסטינית בקווי 67, מטים כתף למאמץ זה.

מק"י ושותפיה בחד"ש יתייצבו בהפגנת ה-4 ביוני עם כוחות שלום מגוונים נוספים, במטרה להשמיע קול של תקווה באזני העם בישראל, עמי האזור ועמי העולם. חד"ש תציג גם בהפגנה זו את תוכניתה לשלום כולל ויציב, שבמרכזו – הכרה במדינה פלסטינית בקווי ה-4 ביוני 1967, שתי בירות בירושלים, פירוק ההתנחלויות, ופתרון בעיית הפליטים בהתאם להחלטות האו"ם.

מק"י מביעה את הערכתה לחברות ולחברים, הפועלים במסירות לבניית הקואליציה של הארגונים והמפלגות ולהצלחת ההפגנה ב-4 ביוני, שתחל בשעה 19.00 בכיכר רבין בתל-אביב.

הלשכה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י) פרסמה ב-27 במאי הודעה, הקוראת לכל שוחרי השלום, יהודים וערבים, להשתתף בהפגנת ה-4 ביוני בתל-אביב ולהוכיח חד-משמעית: יש בישראל התנגדות רחבה למדיניות הסיורב והאסון של נתניהו, ותמיכה רחבה בכינונה של מדינה פלסטינית עצמאית וריבונית, בכל השטחים הכבושים מאז 1967, בצד ישראל.

בהודעה של הלשכה הפוליטית של מק"י נאמר:

נאומיו של ראש הממשלה נתניהו בכנסת ובארצות-הברית הוכיחו פעם נוספת, כי הוא מעדיף את הנצחת ההתנחלויות והכיבוש על פני הסיכוי לשלום עם העם הפלסטיני. מאחורי הניסוחים הפתלתלים נחשף שוב נתניהו, מנהיג הימין הסיפוחיסטי, השולל נסיגה לקווי ה-4 ביוני 67; המתכנן לספח שטחים נרחבים בגדה בעילה של "צורך לאומי וביטחוני"; השולל את הפתרון של שתי בירות, ישראלית ופלסטינית, בירושלים;

המסרב לפתור את בעיית הפליטים הפלסטינים על בסיס החלטות האו"ם; המקווה שהרפתקה צבאית נוספת תוריד מעל סדר היום את פירוק ההתנחלויות. נתניהו שב והוכיח, כי דיבוריו בדבר "מדינה פלסטינית" הם תרגיל רטורי, שנועד להחליש את הלחץ הבינלאומי הגובר על ישראל לסגת מכל השטחים הכבושים מאז 67.

נתניהו נופף שוב באופציה הצבאית נגד אירן, שתסבך את האזור במלחמת טילים, העלולה לזרוע הרס נורא. הוא חזר על איומיו גם לאחר שראש המוסד היוצא, מאיר דגן, פרסם ב-6.5 אוהרה יוצאת דופן מפני ההשלכות החמורות של הרפתקת מלחמה נגד אירן.

על אף ההתבטאויות הקיצוניות של נתניהו, הסותמות את הגולל על חידוש המשא-ומתן המדיני עם אש"ף, מעדיף

שביתת הרופאים: הזדמנות לטיפול שורש

מעמיקים הפערים בנגישות של שכבות שונות לשירותי הבריאות.

אינם יכולים לרכוש שירותי בריאות להם ולבני משפחותיהם – ולכן יעברו פחות, אם מחמת מחלה ואם מחמת הצורך לטפל בכך משפחה חולה. מי שעובדים פחות – יהיו עניים יותר, וחוזר חלילה.

לאורך שנים, מתגלגל תפוח האדמה הלוהט של תיק הבריאות מידי שר אחד למשנהו. אז נכון, ראש הממשלה, בנימין נתניהו, מחזיק רשמית בתיק. אבל הוא הרי עסוק בעניינים אחרים, ומה לו ולבריאות. פעם אחר פעם, נותר תחום הבריאות אילם אל מול שולחן הממשלה, ללא שר שירים ידו וייצג את המערכת בהצבעות.

לאורך כל שנותיו, היה משרד הבריאות מטבע זול לשלם בו לשותפים הזוטרים בקואליציה, התנהלות סקטוריאלית של שרי בריאות מאפשרת שחיקה בתקציבי המשרד – תמורת דמי אתנן בדמות תקציבים ייחודיים.

מי שמנהלים בפועל את מערכת הבריאות במדינת ישראל אינם אנשי משרד הבריאות, אלא פקידי משרד האוצר. אלה מטרפדים בשיטתיות כל רפורמה מרחיבת זכויות, ועוצרים גם את מעט היוזמות החיוביות, הנולדות במשרד הבריאות ומגיעות לכלל גיבוש.

ושוב כמו בעבר: מי שנדרשים לספוג את הקשיים ולשאת בנטל – הם הרופאים. כאבי החולים ותלאות המערכת מתנקזים כולם, בסופו של יום, לפתחו של רופא המשפחה, המומחה, המנתח או רופא בית החולים. לא פחות משהם ראויים לתגמול הולם על מחויבותם, על תהליך ההכשרה המתמיד בו הם נמצאים, על שעות העבודה האינסופיות שלהם ועל העומס הנפשי עימו הם מתמודדים – ראויים הרופאים לממשלה, שתעניק למערכת הבריאות את העדיפות לה היא ראויה.

זכאים המטופלים לקבל טיפול הראוי להם.

ד"ר עפו אגבאריה הוא רופא ו"ח"כ בסיעת חד"ש

מאת עפו אגבאריה

באמצע שנות התשעים, חוקקה מדינת ישראל את אחד החוקים המתקדמים והיעילים בעולם לביטוח בריאות ממלכתי. במהלך שנות ה-90 נרשם השיעור הטוב ביותר בתולדות המדינה של מספר מיטות אשפוז לאלף תושבים. השקעות המדינה בבריאות גדלו, ובמקביל צמחו גם הכנסות קופות-החולים לנפש מתוקנת. אלא שבסופו של דבר התברר, כי מדובר באשליה אופטית בלבד, אשר שרדה לזמן קצר להפליא: בהיעדר עדכון מתמיד של סל הבריאות על פי ההתפתחויות במשק בכלל, ובעולם הרפואה בפרט, ללא ההתאמות המתחייבות מהשינויים בדמוגרפיה הישראלית ובמיוחד הזדקנות האוכלוסייה, הלכה ונשחקה יכולת המבטחים להעניק שירות אוניברסאלי ברמה הולמת.

כאשר השירות הציבורי האוניברסאלי אינו עונה על הצרכים, משלמים בעלי היכולת את התוספת מכיסם הפרטי. כך נוצרים פערים בנגישות לשירותי בריאות. לפי הנתונים הרשמיים, מוציא החמישון העליון פי 3.5 עד פי 4 על בריאות מהחמישון התחתון, לא כולל מס בריאות.

יותר ויותר עניים מוצאים את עצמם חסרי יכולת לרכוש תרופות ולקבל טיפול רפואי חיוני בשל העדר אמצעים. פערים בצריכת שירותי הבריאות לרעת העניים נמצאו בכמה היבטים: רכישת ביטוח משלים, תשלומים לרופא פרטי, ויותר על שירות, פחות בדיקות ממוגרפיה ובדיקות גילוי מוקדם. כמו כן, נמצא שיעור גבוה יותר של ילדים מוגבלים, שצרכיהם בתחום השירות הפארה-רפואי אינם מסופקים בקרב הערבים בהשוואה ליהודים; ביישובים בעלי סטטוס כלכלי-חברתי נמוך בהשוואה ליישובים בעלי סטטוס גבוה; ובפריפריה בהשוואה לאזור המרכז.

מאבק הרופאים מעלה על סדר היום את דמותה של מערכת הבריאות הישראלית – ואי-אפשר לנהל דיון מושכל בסוגיות מדיניות בריאות, מבלי להתייחס לנגישות לשירותי בריאות. המדר אליו נכון ביותר להתייחס כאן הוא – שיעור ההוצאה הפרטית מסך כל ההוצאה לבריאות. הוצאה פרטית אומרת – כמעט תמיד – רכישת שירותים, שאינם כלולים במסגרת הסל הממלכתי. צמצום נתח ההוצאה הפרטית בסך כל ההוצאה לבריאות אומר שירות שוויוני יותר – ונגישות של מערכת הבריאות גם לבעלי אמצעים מוגבלים. בחינת ההתפתחויות בתחום הבריאות, מאז נכנס לתוקפו חוק ביטוח בריאות ממלכתי ועד היום, מלמדת על גידול מתמיד בנתח ההוצאה הפרטית, מה שמעיד על ערעור השוויון גם בתחום הזה. התהליך השיטתי, במהלכו גדל משקל המימון הפרטי בסך כל ההוצאה לבריאות, מוליד מציאות, שבה נאלצים יותר ויותר מטופלים לוותר על תרופות, מה שמוביל בסופו של דבר להידוק ליותר שירותי אשפוז. כך שהחיסכון לכאורה הופך הוצאה מוגדלת של הקופה הציבורית.

וכבר אמרנו: שירותי הבריאות אינם בבחינת אי מבודד במארג החברתי. יותר שירותי בריאות משמעותם יותר עבודה. וכך אנו עומדים בפני תהליך ספיראלה צוללת: עניים

הפגנת רופאים בתל-אביב

הפגנה גדולה, בה השתתפו מאות רופאים, מתמחים וסטודנטים, נערכה (22.5) בחניון רידנינג בת"א. המפגינים הבעירו מדורה והכריזו: "הרופאים לא מוכנים להמשיך ולכבות שריפות". הרופאים מתכוונים לעבוד החל ביולי רק לפי התקנים וללא שעות נוספות, עבורן אינם מקבלים תמורה. המשמעות היא – שיהיו פחות רופאים ומתמחים במחלקות, ורופאים מומחים לא יעשו תורניות.

ח"כ דב חנין (חד"ש) אמר בהפגנה: "אתם הרופאים משלמים מחיר בלתי אפשרי על דיאטה רצחנית ואסורה מבחינה רפואית. את הדיאטה הזאת חייבים להפסיק היום. הגיע הזמן לעצור את השריפה במערכת הבריאות הציבורית. במקום להיענות לדרישות המוצדקות שלכם, הממשלה ממשיכה במסע ספינים, המכוון להפריד בין מתמחים לרופאים, ובין רופאים צעירים לוותיקים. אני קורא לציבור להתייצב לצד הרופאים במאבק, שהוא בעצם מאבק על דמותה של החברה שלנו".

שובתים כדי להראות ששינוי הוא אפשרי

ריאיון מיוחד ל"זו הדרך" עם אלי אלב, יו"ר ועד עובדי חיפה כימיקלים.

עוד 130 עובדי מינהלה, המועסקים לפי חוזים אישיים, וגם כ-150 עובדי קבלן, המועסקים בתת-תנאים. רוב עובדי הקבלן גרים בעכו, בנהריה, במאג'ד אלכרום ובטמרה, והם מגיעים לעבודה מבלי שהמפעל דואג להם להסעות מסודרות, ומבלי שמוספקים להם תנאים בסיסיים, כגון מקלחות.

מאז שהתחילה השביתה של עובדי דור א' ודור ב', עובדי הקבלן מאוימים גם על-ידי הקבלנים שלהם וגם על-ידי ההנהלה. הם כבר לא מגיעים למפעל. מגיעים רק העובדים ששובתים, השומרים על המתקנים. בהתייעצות עם ההנהלה, ארגנו צוות חירום וכיבוי אש, המשגיח, בין היתר, על מיכלי האמוניה. אך מלבד התחזוקה ההכרחית של המתקנים, לא מתנהל כל ייצור במפעל במהלך השביתה.

מי שכן מגיעים באופן סדיר לעבודה הם עובדי המינהלה, שההסכמים הקיבוציים לא חלים עליהם, ואשר אינם מאורגנים בוועד. מאז שהחלה השביתה, משרדי המינהלה הועברו למתחם מת"מ, בכניסה הדרומית לחיפה, ושם עובדים 130 עובדי המינהלה, בצמוד להנהלת החברה.

האם ישנה קרן שביתה, המאפשרת לכם להתקיים במהלך השביתה הממושכת?

אין לנו קרן שביתה. כשעברנו ל-"כוח לעובדים" ידענו, שבניגוד להסתדרות, להם אין משאבים ואין באפשרותם להעמיד קרן שביתה לרשות העובדים השובתים. למרות זאת, הלכנו בדרך הזאת בלב שלם ובאמונה שלמה, שהמאבק הזה חייב להצליח, לטובת הילדים שלנו, ולטובת כל עובד, הרוצה להתפרנס בכבוד.

מה שמחזק אותנו זו הידיעה, שהשביתה שלנו היא לא רק על נושא כלכלי - אלא מדובר במאבק עקרוני, על הזכות להיות שותפים בקבלת ההחלטות, גם במפעל וגם באיגוד המקצועי. זו הסיבה, שההסתדרות מתערבת, מאיימת ומפחידה.

הרי מה אנחנו דורשים? אנחנו רוצים להיות שותפים, רוצים שלעובדים שלנו מדור ב' יהיה לוח שכר מסודר. הרי עם שכר שעתי נמוך, בלי תמריצים ותוספות, איך אפשר לגדל ככה ילדים?

חשוב לציין, שבשנת 2009, כשהתחיל המשבר הכלכלי, ההנהלה, בהסכמת העובדים, הקפידה את השכר והתוספות לחצי שנה. אנחנו הלכנו לקראת ההנהלה, כי הסבירו לנו שהמצב קשה. אבל היום, כשהמפעל מרוויח סכומי ענק של 350 מיליון דולר בשנה, זה לא מתקבל על הדעת שהתנאים של חלק גדול מהעובדים ימשיכו להיות גרועים. אם אנחנו לא שותפים לרווחים הגדולים שהמפעל מגלגל מדי שנה - לפחות שנביא שכר הוגן הביתה.

במצרים, בחור עם עכבר ומקלדת עשה שינוי. אפילו בסוריה אנשים יוצאים לחובות ועושים שינוי. אז מה, פה אצלנו אי-אפשר? בטח שכן, ואנחנו נעמוד על כך שהשביתה שלנו תצליח, כדי להראות שזה אפשרי.

ריאיון: אורי וולטמן

עם כניסת שביתת עובדי "חיפה כימיקלים" לשבוע החמישי שלה, שוחחנו עם אלי אלב, יו"ר ועד העובדים במפעל.

מהן הסיבות שהובילו אתכם להכריז שביתה?

המאבק שלנו התחיל מאז שנכנס לתפקידו המנכ"ל החדש, נדב שחר, שניסה בדרכים שונות לשבור את הוועד ואת ההתאגדות שלנו. בהוראת המנכ"ל, הונחתו מלמעלה תנאים ודרישות, מבלי להתייעץ עם הוועד, וכן ננקטו פעולות הפחדה שונות נגד העובדים הוותיקים במפעל (אלה הנקראים "עובדי דור א'"), אותם ניסה להוציא לפנסיה מוקדמת - אך בתנאים גרועים.

במקביל, המנכ"ל החדש מבקש לפגוע בתנאיהם של עובדי "דור ב'", המשתכרים כיום 22-23 שקלים לשעה. בין ההרעות בתנאים, שהמנכ"ל החדש מבקש לנקוט כלפיהם: אי-מתן תמריצים אישיים ותוספות שכר, פגיעה בשעות הנוספות, ועוד. ישנה אווירה של הפחדה ושל איומים כלפי ציבור העובדים במפעל.

תוקף ההסכם הקיבוצי האחרון פג בדצמבר, והמשא ומתן עם ההנהלה התחיל בחודש ינואר. במשך כל התקופה הזאת הרגשנו שמסמסים אותנו ומתעלמים מאיתנו. ההנהלה נקטה בסחבת, כדי למשוך זמן ולייאש את העובדים, ונציג ההסתדרות, שניהל את המשא ומתן בשמנו, שיחק את המשחק שלהם: הוא עשה כל מיני מהלכים מאחורי הגב של הוועד, נפגש עם המנכ"ל בלי תיאום איתנו, וחששנו שהוא יסגור הסכם בלעדינו. כשהעלינו טענות אלו בפניו, הוא טען שהוא לא עובד אצלנו, אלא אנחנו עובדים אצלו...

לאור זאת, בחרנו בחודש מרס להתנתק מההסתדרות, והתחברנו לארגון "כוח לעובדים", ומאז אנחנו איתם. אנחנו יודעים שעופר עיני, יו"ר ההסתדרות, לוחץ על ועדי עובדים אחרים, כדי שלא יביעו סולידריות עם השביתה שלנו. לאחרונה, אמור היה להתקיים כינוס של ועדים מהאזור, אבל בגלל הלחצים של עיני וההסתדרות, נציגי הוועדים האחרים ביטלו את ההגעה שלהם.

האם בשביתה מעורבים, באופן פעיל, גם עובדי דור א' וגם עובדי דור ב'?

שתי קבוצות העובדים שובתות ומבינות שהשביתה מתנהלת לא על הגב שלהן, אלא בשבילן ולמען העתיד שלהן: עובדי דור א' מרגישים מחויבים למאבק, כי הם מבינים שההנהלה מעוניינת לפגוע בתנאים שלהם, ולהוציא אותם לפנסיה מעליבה, אחרי שתירמו 30-40 שנים לחברה; ועובדי דור ב' תומכים בשביתה, כי ההנהלה נוהגת כלפיהם ביחס משפיל, ואינה משלמת להם תוספות שכר שמגיעות להם.

חשוב להדגיש, שמשנת 1997 ועד היום, ההנהלה רק מקצצת ומקצצת בתנאים. ב-1999, ההסכם הקיבוצי חל על 600 עובדים, ואילו כיום - הוא חל רק על 250 עובדים. ישנם

הקומוניסטים התחזקו בבחירות המקומיות בספרד

90 צעירים נפצעו בעת פינוי משטרתי אלים של הכיכר בה הפגינו.

הצריכים להידרש לשלם את תוצאותיו. הדבר מוצא את ביטוי בסיסמאות, שנושאים המפגינים בכיכרות, על-גבי שלטים וכרזות: "לא נהיה סחורה בידיהם של הבנקאים והפוליטיקאים!"

אחת הקבוצות העיקריות בתנועת המחאה, הנקראת "צעירים ללא עתיד", נושאת בהפגנות את הסיסמא: "ללא דירה, ללא עבודה, ללא עתיד – אך גם ללא פחד". סיסמא אחרת התלויה בכיכר, והכתובה באנגלית, מכוונת ללא ספק לעיניים זרות: "ספרד אינה עסק, ואנו איננו עבדים".

אחרי 12 ימים של הפגנות שקטות ברחבי ספרד במחאה על האבטלה והמשבר הקפיטליסטי, התעמתה המשטרה (27.5) עם המפגינים בכיכר מרכזית בברצלונה. בעת ניסיון הפינוי, תוך שימוש בקליעי גומי ובאלות, נפצעו 90 מפגינים וכן כ-30 שוטרי היחידה לפיזור הפגנות. כתגובה לפינוי, צעירים רבים השתלטו על ככרות בערים קטנות ובכפרים רבים ברחבי ספרד.

הפינוי האלים, שעורר זעם ציבורי רב, התרחש על רקע תוצאות הבחירות המוניציפאליות והאזוריות, שנערכו ב-22.5. המפלגה הסוציאליסטית, מפלגתו של ראש ממשלת ספרד חוסה לואיס רודריגז ספאטרו, נחלה תבוסה בבחירות אלה. "אני יודע שספרדים רבים סובלים מקשיים רבים, והם ביטאו את חוסר שביעות רצונם" – אמר ספאטרו במסיבת עיתונאים במדריד, וסיכם בכך את התבוסה הקשה ביותר של המפלגה מזה 30 שנה.

הבחירות התקיימו ב-13 מביין 17 המחוזות במדינה על רקע גל של שביתות שבת המוניות, שהחל במדריד ב-15 במאי בכותרת: "דמוקרטיה אמיתית עכשיו".

המפלגה הימנית "העממית", היא שזכתה בבחירות עם 37% מקולות הבוחרים. הסוציאליסטים קיבלו 28%, והשמאל המאוחד (החזית של המפלגה הקומוניסטית), הגוש השלישי בגודלו, השיג 7% מהקולות. בבחירות הקודמות, שנערכו ב-2007, התוצאות היו: 35% לימין, 35% לסוציאליסטים, ו-6% לשמאל המאוחד, הכולל את הקומוניסטים.

מניחות תוצאות הבחירות עולה, כי הקומוניסטים הם שזכו בתוספת הגדולה ביותר של קולות, לעומת הבחירות הקודמות: מספר הקולות עלה מ-1.2 מיליון ב-2007, ל-1.5 מיליון בבחירות האחרונות (כלומר, גידול של 20%).

גם לאחר שנודעו תוצאות הבחירות, לא פסקו ההפגנות ההמוניות ברחבי ספרד נגד המדיניות הניאו-ליברלית ולמען תעסוקה. בבירה מדריד התקבצו עשרות אלפי בני אדם בכיכר הגדולה, פוארטה דל סול. הפגנות דומות צצות בערים רבות אחרות, כולל ברצלונה, ולנסיה ובילבאו.

חשוב לציין, כי תנועת "ה-15 במאי" אינה תנועה פוליטית אחידה, כי אם קואליציה של קבוצות שונות, שנתגבשה דרך אתרי האינטרנט של הרשתות החברתיות. ההפגנות החלו כאקט ספונטני של צעירים, שביקשו להביע את מחאתם על המחיר שהם משלמים עקב המשבר הכלכלי העולמי של 2008, שהותיר את ספרד עם 21 אחוזי אבטלה, שהם כ-5 מיליון מובטלים. זהו שיעור האבטלה הגבוה ביותר בקרב המדינות הקפיטליסטיות הגדולות. חמור במיוחד שיעור האבטלה בקרב בני 18-25, שהוא כ-40%.

בעוד שהמפלגה הסוציאליסטית מנסה להתמודד עם המשבר באמצעות קיצוצים נרחבים בתקציב ועריכת רפורמות בשוק העבודה, רבים מהמפגינים חשים כי המגזר הפיננסי הוא שאחראי למשבר, ולכן העובדים אינם אלה

בבחירות לפרלמנט בקפריסין: הישג חשוב לקומוניסטים שבשלטון

בתום ספירת קולות הבוחרים התברר, כי מפלגת הימין ומפלגת אק"ל הקומוניסטית הגיעו כמעט לתיקו: 32.7% מהבוחרים תמכו במפלגה הפרוגרסיבית של העם העובד (אק"ל) ו-34.3% מהבוחרים תמכו במפלגת הימין.

שתי המפלגות הגדילו את כוחן לעומת הבחירות הקודמות (אק"ל ב-1.4% והימין ב-3.8%), גידול שבא על חשבון מפלגות קטנות יותר מהימין ומהמרכז, וכן על חשבון המפלגה הסוציאל-דמוקרטית (שהתמיכה בה עומדת על 9% מקולות הבוחרים).

קפריסין היא המדינה היחידה באיחוד האירופי, שבראשה עומד קומוניסט: דמיטריס כריסטופיאס, חבר הנהגת מפלגת אק"ל. כיוון שבקפריסין נהוג משטר נשיאותי, לתוצאות הבחירות לפרלמנט אין השלכות מיידיות על המשך כהונתו של כריסטופיאס, אך במידה שמפלגת אק"ל ובעלות בריתה היו מאבדות את הרוב, שיש להן בפרלמנט, ממשלת כריסטופיאס הייתה מתקשה לקבל אישור לחלק ממהלכיה, וכן מתקשה בהובלת חקיקה של חוקים.

מתוצאות הבחירות עולה עוד, כי מפלגת אק"ל, שזכתה ב-19 מנדטים, והמפלגה הדמוקרטית (מפלגת מרכז, השותפה בממשלת כריסטופיאס), שזכתה ב-9 מנדטים, מחזיקות יחד במחצית מ-56 המושבים שבפרלמנט. מתוך 19 חברי הפרלמנט שנבחרו מטעם אק"ל, עשרה הם חברים חדשים, שלא כיהנו קודם לכן בפרלמנט.

"התנאים בהם התמודדה מפלגתנו בבחירות – במציאות של המשבר הכלכלי העולמי – היו תנאים קשים" – אמר אנדרוס קיפריאנו, מזכ"ל אק"ל, אשר נבחר מחדש לפרלמנט מטעמה. הוא ציין, כי בשעה שמפלגות שלטון אחרות באירופה איבדו אחוזים ניכרים מתמיכתן הציבורית, ואף הודחו מהשלטון, "אק"ל לא רק שלא איבדה מכוחה, אלא אף הגדילה את שיעור התמיכה, בו היא זוכה". לדברי קיפריאנו, שיעור ההצבעה הגדל לאק"ל הוא ביטוי לתמיכה העממית, ממנה נהנים המפלגה והנשיא כריסטופיאס, שמאמצי להשגת איחוד בשלום של האי זכו באמון הציבור.

חברי ארגון הסגל הזוטר נאבקים למען ביטחון תעסוקתי

חברי ארגון הסגל הזוטר באוניברסיטה העברית (מו"ח) קיימו בשבוע שעבר השבתת לימודים, שבמהלכה נערכה אסיפת הסברה. שבוע לפני כן, שבתו אנשי הסגל הזוטר באוניברסיטת בן-גוריון, וקודם לכן נערכו אסיפות הסברה בפקולטה למדעי החברה באוניברסיטת ת"א.

בעוד שהמשא ומתן עם המרצים הבכירים מתנהל באופן חיובי ועתיד להיחתם בקרוב, במשא ומתן עם ארגוני הסגל הזוטר קיימים חילוקי דעות קשים בין הצדדים. כתוצאה מכך, חברי הסגל הזוטר עשויים לשבות בסוף הסמסטר, במחאה על תנאי העסקתם.

דרישות הסגל הזוטר עוסקות בעיקר בשיפור ובהסדרת תנאי העסקתם, לרבות ביטחון תעסוקתי. לפני שלושה חודשים החל משא ומתן בין הנהלת האוניברסיטאות לסגל הזוטר, המיוצג על-ידי הפורום המתאם של הסגל הזוטר, אך הפערים בין הצדדים עדיין גדולים ולא הושגו הסכמות לגבי הדרישות המרכזיות של הסגל, המאגד כ-12 אלף חברים.

לפי פורום הסגל הזוטר, דוקטורנטים מקבלים כיום שכר חודשי של 7,500-8,500 ש"ח (ברוטו) ועמיתי הוראה כ-11 אלף ש"ח. אולם, ההעסקה הממוצעת של חברי הסגל הזוטר היא בשליש משרה, ולכן השכר החודשי של המסטרנטים הוא כ-1,500 ש"ח, של הדוקטורנטים הוא 2,500-3,000 ש"ח, ושל עמיתי ההוראה כ-4,000 ש"ח.

בעשור האחרון, לאור המשבר בהשכלה הגבוהה, גדל הקף העסקת הסגל הזוטר באוניברסיטאות, כיוון שעלות העסקתו נמוכה יותר, ובשל המחסור במרצים בכירים.

הדרישה המרכזית של חברי הסגל הזוטר, שלגביה קיימים הפערים הגדולים ביותר בינם לבין האוניברסיטאות היא: העלאת שכרם של המסטרנטים (עוזרי הוראה הלומדים לתואר שני), כך ששכרם יהיה קרוב יותר לשכר הדוקטורנטים (עוזרי הוראה ומחקר הלומדים לתואר שלישי). לדברי הפורום, קיים פער של כ-100% בין דרגת השכר הראשונה של הדוקטורנטים לבין זו של המסטרנטים. הפורום דורש, כמו-כן, להגדיל את הפרשות הפנסיה מצד המעסיק לחברי הסגל הזוטר ל-7%. דרישה אחרת היא להסדרת העסקה של עמיתי הוראה ודוקטורנטים לאורך שנים, ולא לפי סמסטרים בודדים. כמו כן, דורש פורום הסגל הזוטר להחיל את ההסכמים שנחתמו עמו על כל חברי הסגל הזוטר, מאחר שכיום אינו חל על כלל המורים מן החוץ.

מק"י וחד"ש

אבלות על מותה של

פעילת השלום הבלתי-נלאית

רחל אבנרי

ומשתתפות באבלם של אורי אבנרי

ושל תנועת גוש שלום

מק"י וחד"ש

מביעות צער עמוק על מותו של

הלוחם באפרטהייד ואיש הקדמה החברתית

האמן ארתור גולדרייך

ומשתתפות באבל המשפחה

קניוק לא יורם

מאת יוסי סגול

אף שאני רחוק מאוד מקרבה כלשהי לדת, יש משהו שתמיד מרגש אותי מחדש בכל פעם שסוף השבוע מתקרב ובא לעירי – קריית שמונה.

בשישי אחר הצהריים, שכנתי מעלה לי לחם שאפתה במו ידיה. בערב עולים שירי שבת יפים המושרים במלוא גרון. במהלך השבת, השקט והמנוחה משתלטים על העיר. וכל זה קורה ללא כפייה או אלימות.

רבים מאלה שקידשו את השבת, יוצאים לבלות מאוחר יותר. יותר מפעם אחת ראיתי חובשי כיפות באים לעורר את קבוצת הכדורגל המקומית בעת משחקה בשבת. בעיר הקטנה, בה כולם מכירים את כולם, הציווי "ואהבת לרעך כמוך" מתקיים בפירוש שאלי התכוונו.

אך במקביל מתקבל הרושם, שיהודים דתיים רבים הולכים ומתרחקים מצורה כזאת של יהדות. דתיים רבים הופכים להיות קיצוניים יותר ויותר. היום קשה להאמין, שלפני מלחמת יוני 1967, המפלגה היחידה בממשלה שהתנגדה לה הייתה המפד"ל. יכול להיות, שמנהיגה דאז, יוסף בורג, הצליח לראות בחוכמתו, לאן המלחמה הזו תוביל אותנו, ואיזה נזק היא תגרום גם למחנה הכיפות הסרוגות. בנו, אברהם בורג, נשמע היום קרוב לאביו ולמפד"ל של אז.

אבל בורג הבן הוא חריג. כיום מרבית הדתיים רואים בשליטה במקומות קדושים ובקברים עתיקים את העיקר. התרבות היהודית נדחקה הצידה, ואת המחיר כולנו משלמים. לו יוסף בורג היה יודע, שאלוף בצה"ל חובש כיפה, יאיר נווה, נכנס לבית כנסת עם אבטחה, אולי הוא היה נאבק בצורה חזקה יותר נגד המלחמה הקצרה עם הנזק הארוך.

במצב הזה, אין להתפלא שיותר ויותר אנשים כמו יורם קניוק, מאבדים את הקשר שלהם ליהדות. כאשר יותר ויותר רבנים מתחברים לצד האלים של היהדות, אז יותר ויותר אנשים מתרחקים מהדת לעבר החופש ממנה.

יורם קניוק, בספריו ובפועלו, הוא אחד התורמים העיקריים לצמיחת התרבות היהודית-ישראלית. אבל הוא, כמו רבים אחרים, מלא זעם על הכפייה הדתית ועל הצביעות של הדתיים.

מרבית אלה, המוחים נגד קניוק, משום שביקש למחוק ממרשם האוכלוסין שלו שלפי הלאום הוא יהודי, וקוראים לו לעזוב את ישראל - נתנו את קולם בקלפי עבור נתניהו, ובכלל לא הפריע להם שהוא התחתן בעבר עם אישה שלא התגיירה באופן אורתודוקסי. כיוון שנתניהו תומך בהמשך השליטה על עם אחר, אין לדתיים האלה שום בעיה עם פרט זה בעברו.

ייתכן מצב, בו הוויכוח העתידי במדינת ישראל יהיה בין אלה המצמצמים את היהדות של המדינה לדת היהודית, לבין אלה, הרואים את היהדות של המדינה בתרבותה.

קשה מאוד לנחש, מי ינצח במאבק הזה. אבל סביר להניח, שספריו של יורם קניוק ייזכרו וייקראו הרבה אחרי שיישכחו אחרוני מקדשי הקברים ושפיכות הדמים.

הפגינו נגד התנחלות חדשה במזרח-ירושלים

הישג לחד"ש בבחירת ועד

הסטודנטים הערבים באונ' חיפה

הישג לחד"ש בבחירות שנערכו בשבוע שעבר לוועד הסטודנטים הערבים באוניברסיטת חיפה. כ-1,500 סטודנטים השתתפו בבחירות, מתוך כ-4,000 הסטודנטים הערבים הרשומים באוניברסיטה. עבור חד"ש הצביעו יותר משליש – 545 סטודנטים. זאת, לעומת כ-500 שהצביעו עבור חד"ש אשתקד.

פעיל חד"ש הגדיר את תוצאות החזית בבחירות כ"הישג של ממש: גידול של 10 אחוזים בקולות הבוחרים". חלוקת המושבים בהנהגת ועד הסטודנטים הערבים שנבחרה בשבוע שעבר היא: חמישה לחד"ש, חמישה לתנועה האיסלמית ועוד שלושה לבל"ד. בשנה שעברה הייתה חלוקת המושבים: חמישה לחד"ש, ארבעה לתנועה האיסלמית, שלושה לבל"ד ואחד לבני הכפר. בבחירות השנה פעילי בני הכפר החליטו שלא להשתתף.

רבבות הפגינו בכיכר תחריר

דרשו לסלק את הצבא מהשלטון

שלושה חודשים לאחר הדחתו של הנשיא לשעבר חוסני מבוראק, התכנסו ב-27.5 רבבות מפגינים בכיכר שהפכה לסמל המהפכה המצרית: ככר תחריר. ההמונים הפגינו בדרישה לזרוז את הרפורמות הדמוקרטיות ומחו על הקצב האיטי, שבו מועבר השלטון מידי המועצה הצבאית העליונה לידי אזרחים. כן קראו המפגינים לשלטונות לזרוז את העמדתם לדין של בכירי המשטר הקודם בגין הרג מפגינים. האחים המוסלמים לא השתתפו בהפגנה בטענה, שזו "פעולה נגד האומה". תנועות המחאה מעריכות, שהאחים המוסלמים כבר כרתו ברית עם הצבא.

מק"י – סניף תל-אביב

ביום ג', 14 ביוני, בשעה 19.30, באולם הגדה השמאלית, אחד העם 70

ההכרה במדינה פלסטינית
בין נתניהו, אובמה, והמהפכות בעולם הערבי
 ערב פוליטי עם

עאידה תומא סלימאן

העורכת הראשית של היומון "אל-אתיחאד",
 חברת הלשכה הפוליטית של מק"י

מעוניין/נת לקבל הביתה את "זו הדרך"?

שלחו שם וכתובת אל: info@maki.org.il
 המשלוח ללא תשלום.

תרומות לפקודת מק"י, ת"ד 26205, ת"א 61261,
 יתקבלו בברכה.

שתי מפגינות נעצרו במהלך הפגנה (25.5) בהשתתפותם של 70 מפעילי תנועת סולידריות שיח ג'ראח, חד"ש ומרצ נגד ההתנחלות "מעלה הזיתים", התנחלות חדשה במזרח-ירושלים, הסמוכה לשכונת ראס אל עמוד ונמצאת מעבר לקו הירוק. המפגינים קראו: "אין קדושה בעיר כבושה" ו"גזענות ואפליה בחסות המדינה".

במהלך ההפגנה נשכבו שתי מפגינות על הכביש וחסמו את פמלייתו של ראש העירייה. הן נעצרו בידי המשטרה. אחת המפגינות, שנכנסה לאירוע הרשמי, השמיעה באוזניהם של יו"ר הכנסת, ראש העירייה, ושורת השרים שנכחו במקום את הזעקה, כי בהקמת ההתנחלות הם מובילים את ישראל למלחמה הבאה.

דובר סולידריות שיח ג'ראח אמר בתגובה לטקס חנוכת ההתנחלות, כי "ההנהגה הישראלית אינה חפצה בשלום, ולכן פניה למלחמה מיותרת. הכרזותיו של נתניהו, כי ירושלים לא תחולק והגדה המערבית אינה שטח כבוש, יחד עם התנערותו של הנשיא האמריקאי מיוזמת ספטמבר הפלסטינית, יביאו בעקבותיהן גל נורא של אלימות ושפיכות דמים. חנוכת התנחלות חדשה ופרובוקטיבית בלב-ליבה של ירושלים הפלסטינית מאששת את כוונותיו של ראש הממשלה: סיכול כל אפשרות לדו-קיום ולשלום באזור ככלל, ובירושלים בפרט".

ההפגנה השבועית בשיח ג'ראח נערכה ב-27.5, כבכל יום שישי.

מפגש על דיני מלחמה וכיבוש

תנועת לוחמים לשלום מזמינה למפגש עם עו"ד מיכאל ספרד, המוקדש לדיון בדיני מלחמה וכיבוש ובהשלכות של הכרת האו"ם במדינה פלסטינית.

המפגש יתקיים ביום ה', 9 ביוני, בשעה 20.00 בביתן 26 בנמל ת"א (מתחם קום-איל-9).

עובדי 'חסות הנוער' הכריזו סכסוך

עובדי "חסות הנוער", המאגדים בכוח לעובדים, הכריזו על סכסוך עבודה מול שתי העמותות המפעילות את רוב עבודת "חסות הנוער": שח"ל וענ"ב. "חסות הנוער" היא רשות, האחראית מטעם משרד הרווחה לטיפול חוץ-ביתי במתבגרים, המצויים במצבים של סיכון.

איגוד העובדים, המונה למעלה ממאתיים עובדים, כולל עובדים סוציאליים, מדריכי נוער, רכזים, אימהות בית ומנהלים. הפנייה להנהלות לפתיחת משא-ומתן נעשתה בחודש מרס האחרון, אך לא נענתה.

העובדים של "חסות הנוער" מוחים על ירידה הדרגתית בתנאי העסקה בחמש השנים האחרונות, עובדה המתבטאת בתחלופת העובדים הגבוהה. משך העסקה הממוצע של מדריך הוא כשנתיים, וזאת כשאחד הדברים החשובים ביותר לנער במצוקה, שחווה פגיעות קשות מצד קרובים אליו ביותר, הוא דמות יציבה ונורמטיבית בחייו.